

pensijní základny. Poněvadž však pens. základna se netvoří ze souhrnu všech požitků v aktivitě pobíraných, nýbrž toliko ze služného a 50%ního místního přídavku pro Prahu (viz zák. ze 14. května 1896 č. 74 ř. z., čl. II. § 3 a čl. III. § 2 zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. ve znění zák. z 7. října 1919 č. 541 Sb., čl. II. § 5 a § 28 par. zák.), je patrné, že o § 8 zák. č. 251/22 nemohl žal. úřad své stanovisko právem opřít.

Že by stanovisko to bylo lze dovoditi z nějakého jiného zákonného ustanovení, žal. úřad netvrdí a nss neshledal, nýbrž naopak uznal, že stanovisko to je v odporu se zákonem č. 394/22. Stanovíť tento zákon v § 10 B. výslovně, že státním zaměstnancům, zařazeným do hodn. tříd . . . . příslušejí jednotné drah. přídavky při ročním odpočivném do 14.000 Kč výlučně 4008 Kč ročně, od 14.000 Kč do 18.000 Kč výlučně 3000 Kč ročně atd. a v § 11, že se tyto přídavky 1. dubnem 1923 počínajíc snižují o 20%. Ze slov »při ročním odpočivném do 14.000 Kč výlučně . . .« je patrné, že zákon přídavky ty poskytuje jako plus k ročnímu výslužnému a že stanoví míru jejich dle ciferní výše ročního odpočivného. Že by při ročním výslužném, jež bylo vzhledem k perc. výměře požitků vyměřeno zaměstnanci také jen v perc. výměře, příslušela zaměstnanci také toliko perc. výměra těchto přídaveků, nevyslovil ani zák. č. 394/22 ani jiná právní norma přes to, že zákonodárci nemohlo býti přece neznámo, že zákon ten vztahovati se bude dle článku IV. zák. paritního též na učitele veř. škol nár., z nichž právě některé kategorie mají odpočivné toliko v perc. výměře.

Z toho plyne, že také učitelům s perc. výměrou ročního odpočivného (předposl. odst. § 8 č. 251/1922) přísluší nárok na jednotný drah. přídavek v plné výměře stanovené § 10 zák. č. 394/22. Za tohoto právního stavu jest zcela bezvýznamno, že st-činy požitky ve výslužbě budou činiti více než činil její zákonitý příjem v činné službě.

Poněvadž tedy nař. rozhodnutí spočívá na nesprávném právním názoru, slušelo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6519.

Církevní věci (Slovensko): Jednotlivá církev nemá ani podle § 3 zák. čl. XX : 1848 ani podle finančního zákona právního nároku na poukaz státní subvence určité výše.

(Nález ze dne 2. května 1927 č. 8915.)

V ě c: Štěpán Cz. jako biskup a předseda všeobecného konventu reformované církve na Slov. a Podk. Rusi proti ministerstvu školství a národní osvěty, resp. jeho referátu v Bratislavě o subvenci pro reformovanou církev na roky 1923 a 1924.

V ý r o k: Stížnost se dílem odmítá jako nepřípustná, dílem zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: — — — Stěžující si církvi byla na rok 1924 povolena státní subvence 70.000 K. Žádosti církve za poukaz doplatku na vyšší částky preliminované ve státním rozpočtu nebylo nař. rozhodnutím vyhověno. — — —

Stížnost — — — shledal nss bezdůvodnou z těchto úvah:

Stížnost spatřuje nezákonnost v tom, že se st-lice odpírá doplatek státní subvence za rok 1924 na onu výši, která je rozpočtena ve státním rozpočtu na rok 1924, a tvrdí, že pouhý průtah nastalý při poukazování subvence na rok 1924 nemůže církev nároku na doplatek zbaviti.

I kdyby bylo lze uznati, že stěžující si církvi podle § 3 zák. čl. XX : 1848 přísluší právní nárok na státní podporu, nelze přec přehlédnouti, že cit. zákon má obsah zcela všeobecný a nevymezuje nijak nárok na subvenci určité výše. Nároku, plynoucímu po případě ze zák. čl. XX : 1848 bylo by tedy vyhověno také povolením subvence ve výši, v jaké výnosem referátu min. škol. v Bratislavě z 31. prosince 1924 byla poukázána. Pouhá skutečnost však, že subvence pro stěžující si církev byla ve státním rozpočtu uvedena určitou částkou, neposkytuje církvi ani nároku na subvenci vůbec, ani na subvenci určité výše, poněvadž státní rozpočet, resp. fin. zákon (v daném případě zák. ze 14. prosince 1923 č. 245 Sb.) není tu samostatným pramenem práv na skutečné vyplacení částek v něm uvedených, nýbrž je jak podle povahy fin. zákona vůbec, tak podle ustanovení konkrétního fin. zák. č. 245/1923 pouze zákonným rámcem, uvnitř něhož státní správa může se státními prostředky disponovati.

Když tedy stížnost sama se jiného zákonného podkladu pro domnělý nárok církve na státní subvenci určité výše nedovolává, nelze shledati porušení zákona v tom, že žal. úřad — nechať z důvodů jakýchkoliv — doplněk subvence odepřel. Proto nelze také shledati v tomto postupu nezákonnosti ani zřetelem na postup zachovávaný prý při ostatních církvích; neboť nemá-li stěžující si církev — jak dovedeno — právního nároku na státní subvenci za rok 1924 v určité výši, nelze shledati porušení jejich práv v tom, byly-li snad jiným církvím prelimované částky vyplaceny celé.

č. 6520.

Školství. — Administrativní řízení: I. * Úprava obvodu školního odlišně od hranic obce místní může se státi jenom výslovným rozhodnutím zem. škol. rady. — II. Výrok takový není nahrazen faktickým stavem (návštěvou školy a přispíváním k nákladům jejím).

(Nález ze dne 2. května 1927 č. 8917.)

V ě c: Místní školní rada v D. proti ministerstvu školství a národní osvěty (za zúč. obec adv. Dr. Ludvík Krieg z Prahy) o školní rozpočet.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Mšr v D. sestavila školní rozpočet o příjmech a vydáních školy v D. v roce 1923, podle něhož repartovala část schodku per 1354 Kč 88 h jako 219% školní přírážku k dani poz., dom., třídní a výdělkové na T. náležející k obci V. Obec V. podala dne 21. února 1924 proti tomuto škol. rozpočtu na rok 1924 námítky, v nichž uvedla, že dle jasného znění zákona jsou povinny hraditi náklad školní jenom místní